

[Niels Matthiasen.]

lig hårdt, dersom særligt tilskud til denne del af landsdelsscenernes virksomhed blev udelukket. Samtidig kunne man påvise urimeligheden i, at hjemstedskommunen eller kommunerne skulle bære disse omkostninger, og vi mener det derfor rigtigt at stryge ordene „ved turnerende virksomhed“ i § 13.

Det har også relation til landsdelsscenerne, når vi i § 14 ønsker at tale om de tilskudsgivende kommuner — altså i flertal og ikke blot i ental — idet landsdelsscenerne dækker et stort opland og har en sådan betydning, at også de omkringliggende kommuner, ja, amtskommunerne, burde deltage i den økonomiske støtte.

I betænkningen har vi givet udtryk for håbet om, at det må lykkes ministeren for kulturelle anliggender at finde frem til en ordning, som gerne må tage sit forbillede i Nørresundby, der netop har øget sit tilskud til Ålborg Teater med 5.000 kr., hvilket ud fra 50 pct.s reglen til henholdsvis stat og kommune betyder 10.000 kr. reelt. Denne forøgelse af Nørresundbys tilskud skal nok ses som en anerkendelse af Ålborg Teaters indeværende sæson, og den er højest fortjent. Det bør dog samtidig siges, at vi alle i udvalget er imponerede af det arbejde, som udføres på alle tre landsdelsscener ofte under tekniske vilkår, som ikke ville tolereres på almindelige arbejdspladser, og til lønninger, som i hvert fald for visse gruppers vedkommende nok kunne trænge til et lavtlønstillæg.

Med særlig interesse har vi undersøgt problemet om muligheden for oprettelse af en sønderjysk landsdelsscene. Vi mødte stor interesse for løsningen af denne opgave i Sønderjylland, og da man tilmed er så heldig, at radioen og fjernsynet forbereder deres egen sendestation og studier i Åbenrå, som skal opføres i tilknytning til Sønderjyllands-hallen, åbner der sig her muligheder for et samarbejde, der betyder, at tanken om oprettelsen af en landsdelsscene i Sønderjylland er realistisk tale, således at det allerede

nu er rimeligt at forberede scenens virkeliggørelse.

Lad det endnu en gang blive understreget, at heri ligger ikke fra dansk side nogen hensigt om en nationalistisk offensiv, men selvfølgelig om en kulturoffensiv med baggrund i de 2 mill. DM, som de tyske teatre i Rendsborg, Slesvig og Flensborg får, således at den kulturelle ligevægt opretholdes og vi fra dansk side lever op til det meget store kulturpolitiske ansvar, vi har over for den sønderjyske landsdels fremtid.

Sønderjylland skulle således blive sikret den fjerde landsdelsscene. I dagspressen har jeg imidlertid set, at man i Viborg og Silkeborg omgås med planer om en særlig midtjysk landsdelsscene, hvis drift skulle kunne sikres for 850.000 kr. om året. Efter de erfaringer, vi har høstet i teaterudvalget, turde det være tvivlsomt, om et sådant beløb skulle kunne dække en landsdelsscenes drift, men det er klart, at hvor man på lokalt hold har mod og offervilje, vil loven kunne komme til anvendelse. Det er imidlertid nok rigtigt at gøre opmærksom på også i forbindelse med henvendelse fra andre kredse, at vi nu ikke i bar glæde over denne lov skal tro, at hver by i Danmark skal have sit eget moderne teater. Det må være naturligt at skabe en planlægning for det geografiske og befolkningsmæssige teaterbehov og herigennem også skabe en prioritering for opgavernes løsning. Særlig bør det fremhæves, at bilen og de kollektive samfærdselsmidler jo ikke er opfundet for ikke at blive brugt. Inden for en rimelig radius må teatrene placeres med moderne og tilstrækkeligt udstyr til, at de tekniske krav, man med rette kan stille til teatret i dag, kan opfyldes; så må publikum trækkes ind til teatrene, i stedet for at kræfterne spredes på løsningen af opgaver, som vi hverken teknisk eller økonomisk kan magte.

Jeg tror, at en sådan planlægning også vil være til fordel for det rejsende teater. Siden dette lovforslags første behandling er der sket det glædelige, at vi har fået Det danske Teater. Dansk Folkescene, Andels-